

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3372/2020. (X. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.V.35.637/2018/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Lassányi Gábor Krisztián ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria Kfv.35.637/2018/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, a XXIV. cikk (1) bekezdésének, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének és a XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint az indítványozó egyszemélyi tulajdonosa és ügyvezetője volt 2015. május 27-től 2015. december 11-ig annak a társaságnak, amelynél – annak kényszertörlése miatt – az illetékes elsőfokú adóhatóság tevékenységet lezáró ellenőrzést végzett, melynek során feltárta, hogy a társaság bankszámla forgalma alapján az indítványozó 2015. júniusa és 2016. februárja között – mint a számla és a bankkártya felett egyedül rendelkezni jogosult személy – összesen közel 59 és fél millió forint készpénzt vett fel. Az illetékes elsőfokú adóhatóság az indítványozónál 2015–2016. évekre nézve személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás adónemekben lefolytatott ellenőrzés alapján határozatával az indítványozó terhére összesen több mint 19 millió forint adóhiánynak minősülő adókülönbötet állapított meg, és kötelezte ezen összeg, továbbá az adóhiány 200%-ának megfelelő összegű adóbírság és késedelmi pótlék megfizetésére. Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú adóhatóság az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A határozat indokolása szerint az indítványozó nem igazolta, hogy a társaság bankszámlájáról felvett összegeket a társaság gazdasági tevékenysége körében használta fel, ezáltal be nem vallott jövedelemhez jutott. Az adóhatóság nyilvántartási adatai alapján megállapította, hogy a társaság munkavállalói részére átutalt összeg a munkabéruket és annak közterheit nem fedezte, így az indítványozó több mint 56 millió forinttal sajátjaként rendelkezett, és ez az összeg egyéb jövedelmének minősül. Az adóhatóság ezen összeg 78%-át az összevont adóalapba számította, és az indítványozó adóbevallásában szereplő adatok figyelembevételével megállapította az indítványozó tárgyevi személyi jövedelemadó kötelezettségét, és – tekintettel a jövedelem eltitkolására – az adóbírság mértékét az adóhiány kétszeresében határozta meg. A másodfokú adóhatóság az indítványozó által a fellebbezéséhez csatolt pénztárbizonylat-másolatokat az indítványozó által felvett készpénznek a társaság tevékenységi körében való felhasználása igazolásaként nem fogadta el.
- [3] Az indítványozó keresetében az adóhatóság határozatának a megváltoztatását, a megállapítások törlését, másodlagosan pedig annak megsemmisítését és az adóhatóság új eljárásra kötelezését kérte. Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével az adóhatóság határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően megváltoztatta, és az adóhiánynak minősülő adókülönbötet, az adóbírság és a késedelmi pótlék összegét jelentősen mérsékelte, együttes összegüket valamivel több, mint fél millió forintban határozta meg. Az ítélet indokolása szerint az indítványozó a bevételi pénztárbizonylatokkal – egy tétel kivételével – bizonyította, hogy a banktól felvett összegeket a társaság pénztárába befizette, ami – a bíróság által a társaság partnereitől beszerzett készpénzfizetési számlákkal együttesen értékelve – megállapíthatóvá teszi az indítványozó által felvett összegeknek a társaság gazdasági tevékenysége érdekében való felhasználását. Az indítványozó adókülönbötet, adóbírság és késedelmi pótlék fizetésére ennek alapján kizárólag a nem igazolt tétel elszámolásának elmulasztása miatt köteles.
- [4] Az adóhatóság felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályon kívül helyezte és az indítványozó keresetét teljesszűriően elutasította. A Kúria ítélete elsőként rögzítette, hogy a bizonyítékok hiányos,

kirívóan okszerűtlen vagy logikátlan mérlegelése jogszabálysértést valósít meg, ezért eljárása során a felülvizsgálati kérelem alapján azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiánytalanul, egymással való összefüggéseikben és ellentmondások nélküli logikai rendben értékelte-e. Ennek eredményeként a Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet nem tartalmaz konkrét összegeket megállapításai alátámasztására, és iratellenes részben az adókülönbözöt, adóbírság és késedelmi pótlék fizetési kötelezettség alapjául szolgáló tétel tekintetében, másrészt abban a vonatkozásban is, hogy a bankból felvett összegek a készpénzfizetési számlák egyenértékűként lettek kifizetve, ugyanis az elfogadható beszállítói számlák ellenértéke csak töredéke – nem egészen 2 200 000 forint – a felvett összegnek.

- [5] A Kúria rámutatott arra is, hogy a tekintetben semmiféle bizonyíték nem merült fel, hogy a társaság a számlákat közvetlenül a bankon keresztül, és nem készpénzes forrásaiból egyenlítette volna ki, ezért a pénztárbizonylatok nem bizonyítják az indítványozó által felvett készpénz társaság kiadásait szolgáló felhasználását. A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra sem, hogy az indítványozó a banki pénzfelvételeknél nem magánszemélyként, hanem a társaság képviselőjeként járt el, ennek megfelelően a készpénz társaság céljaira történő felhasználást igazolni köteles, ennek következtében a gazdasági társaságokra irányadó bizonylati fegyelem szabályaitól – amelyek betartásáért az indítványozó volt a felelős – nem lehetett volna jogszerűen eltekinteni. A kúriai ítélet rámutat arra is, hogy a bevételi pénztárbizonylatok a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján számviteli bizonylatnak minősülnek, az azokban foglalt adatoknak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállóknak kell lenniük, továbbá a törvényben megfogalmazott valódiság elvének megfelelően a társaság könyvvitelében a bizonylatokon rögzített tételeknek a valóságban is megtalálhatónak, bizonyíthatóknak, a kívülálló számára is megállapíthatóknak kell lenniük.
- [6] A Kúria következtetése szerint – miután a felvett készpénz sorsa sem az adóhatóság, sem a bíróság előtt nem volt ellenőrizhető – az indítványozó által kiállított befizetési pénztárbizonylatok nem tekinthetők hitelesnek. A Kúria meglátása szerint az indítványozó azon állításának alátámasztásaként, miszerint a bankból felvett pénzből a társaság készpénzes számláit egyenlítette ki, a befizetési pénztárbizonylatokhoz kifizetési bizonylatok is kellettek volna, hogy tartozzanak, tekintettel még arra is, hogy az indítványozó által hivatkozott átutalásos számlák teljesítéséhez nem is volt szükség pénzfelvételekre. A Kúria utalt ítéletében arra is, hogy a bíróság ítélete meghozatalakor arra sem volt tekintettel, hogy a bevételi pénztárbizonylatok egy része az indítványozó tagsági viszonyának és ügyvezetői tisztségének megszűnését követő dátumot tartalmaz, amikortól az indítványozó nem volt már jogosult a társaság pénzkezelésére, ezért a bizonylatok emiatt sem minősülnek hitelesnek. A Kúria a fenti megállapításai összegzésekképpen rögzítette ítéletében, hogy az indítványozó „a perben tehát nem bizonyította az általa felvett összegeknek a Kft. gazdasági tevékenysége körében való felhasználását”, illetve „[a] hiányosan és iratellenesen megállapított tényekből az elsőfokú bíróság téves és okszerűtlen jogi következtetésre jutott a bizonylatok bizonyító erejének értékelésekor, ezért jogszabálysértő ítéletet hozott”.
- [7] Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában az Emberi Jogok Európai Bíróságának – nézete szerint ügyében releváns – esetjogán keresztül ismerteti a bírósági döntéssel szemben támasztott lényeges követelményeket, bemutatja és idézi az Alkotmánybíróságnak a bírósági jogértelmezésre és a tisztességes bírósági döntéshez való jogra vonatkozó egyes határozatait, és kitér a Kúriának – a megítélés szerint ügyében is irányadó, a magánszemély által felvett készpénznek a hozzá kapcsolható gazdasági társaság érdekében történő felhasználásának bizonyításához szükséges okiratokkal kapcsolatos – joggyakorlatára. A panaszban támadott kúriai döntés által okozott jogsérelmét az indítványozó – az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, a XXIV. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában – abban jelöli meg, hogy ügyében a Kúria nem jogalkalmazó, hanem jogalkotó szervként járt el, jogszabályban „sehol elő nem írt, korábban soha el nem várt” okiratok meglétét követelte meg, és ezt az elvárását az indítványozó megítélés szerint „kellőképpen” meg sem indokolta. Véleménye szerint a Kúria döntését önkényesen hozta a „szabályozás” végletekig történő tágításával. Sérelmezi azt is, hogy a kúriai döntés nem tér ki a korábban hasonló ügyekben született joggyakorlatra, továbbá arra sem, hogy attól jelen ügyben miért tért el. Az indítványozó az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlásra felhívását követően benyújtott indítvány-kiegészítésében – az indítványában foglaltak megisméltése és megerősítése mellett – az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének a támadott ítélet által okozott sérelmét abban jelöli meg, hogy „a panaszos köztartozása számszerűsíthetően növekszik, ám mindegyik alaptörvény-ellenes döntés útján kerül sor”, a XXIV. cikk (1) bekezdésének megsértéseként pedig megállapítja, hogy „az ítélet pártatlannak nem nevezhető, tisztességtelen eljárás eredménye, így annak a panaszos keresetét elutasító, az adóhatósági határozatokat hatályukban fenntartó rendelkezése közvetve sérti a panaszos tisztességes hatósági eljáráshoz való jogát is”.

- [8] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abt. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [9] 2.1. Az indítványozó az Abt. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be az alkotmányjogi panaszt. A rendes jogorvoslattal nem támadható kúriai ítélet az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, így az alkotmányjogi panasszal támadható. A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperes volt – fennáll.
- [10] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ugyanis a jogbiztonság önmagában nem olyan, az Alaptörvényben biztosított jog, amelyre alkotmányjogi panaszt lehet alapítani. A B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszban csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén – lehet hivatkozni [lásd pl. 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]; 3244/2019. (X. 17.) AB végzés, Indokolás [9]]. Jelen ügyben az indítványozó nem ebben az összefüggésben állította az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének a sérelmét, a panasz tehát e tekintetben nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában írt feltételnek.
- [11] 2.3. Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben a jogbiztonságot sértő jogalkalmazásnak minősítette azt, hogy a kúriai ítélet ügyében – ellentétben a korábbi, az indítványozó állítása szerint egységes joggyakorlatával – annak bizonyításaként, hogy a magánszemély a bankból felvett készpénzt valóban a társaság érdekében használta fel, a bevételi pénztárbizonylatok mellett a kifizetési pénztárbizonylatok meglétét is elvárta. Ez a helyzet pedig az indítványozó szerint ellentétes a Kúria egységes ítélkezési gyakorlat biztosítására irányuló funkciójával. Ezzel a felvetéssel összefüggésben az Alkotmánybíróság utal arra, hogy a jogalkalmazás egységének a biztosítását az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése kifejezetten a Kúria – és nem az Alkotmánybíróság – hatáskörébe utalja. Az ítélkezés egységességének biztosításával kapcsolatos eljárást az Alaptörvény, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény vonatkozó rendelkezései (25–44. §) alapján a jogalkotó nem az Alkotmánybíróság, hanem a bírósági szervezet – annak különböző szervei, testületei mérlegelésén alapuló eljárás útján gyakorolt – feladat és hatáskörébe utalta. Az Alkotmánybíróság tehát ezt az indítványelemet erre vonatkozó hatásköre hiányában nem vizsgálhatta.
- [12] 2.4. A kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeknek részben eleget tesz, tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait (a bíróság eljárása és döntése alapvető jogok sérelmét okozta); az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [B) cikk (1) bekezdés, XXIV. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés, XIII. cikk (1) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével; f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse azt meg a hatósági határozatokra is kiterjedő hatállyal.
- [13] Mindazonáltal az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában egyáltalán nem, a XIII. cikk (1) bekezdésével és a XXIV. cikk (1) bekezdésével kapcsolatosan pedig alkotmányjogilag releváns és alkotmányjogi szempontból értékelhető indokolással nem támasztotta alá a kérelmét. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség.” [34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]] A kérelem tehát ebben a tekintetben nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt feltételnek.
- [14] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel, vagy a bírói döntést

érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

- [15] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmére a Kúria döntésével kapcsolatban az eljáró bíróság jogértelmezésének, jogalkalmazásának, bizonyíték-értékelésének és az abban foglalt érvelés helytállóságával összefüggésben hivatkozott.
- [16] Ezzel kapcsolatosan az Alkotmánybíróság emlékeztet egyrészt arra, hogy – amint arra az indítványozó is utal beadványában – az Alkotmánybíróságnak részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát érintően (lásd pl.: 3046/2019. (III. 14.) AB határozat, Indokolás [46]–[51]). Jelen ügy ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi vizsgálatát és elbírálását indokolná.
- [17] Hangsúlyozandó továbbá, hogy „a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja (lásd pl.: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]). Vagyis az Alkotmánybíróság a bírósági döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben megalapozottan állította-e a bizonyítottság hiányát, azaz következtetése helytálló-e, mint ahogyan azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz (lásd pl.: 3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [11]). „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}
- [18] Az Alkotmánybíróság a bíróságok bizonyítékértékelési tevékenységére nézve a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában kiemelte, hogy a bizonyítékok mérlegelése (felülmérlegelése) olyan, a bizonyítás körébe tartozó eljárási cselekmény, amelynek alanya kizárólag a bíróság (az eljáró bírók). Míg a bizonyítás körébe tartozó egyéb eljárási cselekmények (indítványozás, bizonyítási eszközök megvizsgálása) a felek aktív részvételével folynak, addig a mérlegelés a bíró tevékenysége (Indokolás [91]). Az Alkotmánybíróság több, korábbi döntésében kifejtette azt is, hogy „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése nem rögzít semmilyen elvárást a bizonyítás rendszerét, szabályait illetően, beleértve azt is, hogy melyik jogorvoslati fórum mennyiben mérlegelheti (mérlegelheti felül) a bizonyítékokat” {3104/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [17]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [83]; 3195/2015. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [25]}.
- [19] Az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen. Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja (lásd pl.: 3295/2019. (XI. 19.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]).
- [20] Jelen ügyben ilyen, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban felvetett érvek az eljáró hatóságok és a Kúria tényállás megállapítását, bizonyítékértékelését és jogalkalmazó tevékenységét, jogértelmezését vitatják, ezek vizsgálatára viszont – a fentiek szerint – az alkotmánybírósági eljárásban nincs lehetőség. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt állította, hogy az eljáró hatóságok és a Kúria rá nézve kedvezőtlenebb eljárási (bizonyítási) szabályokat alkalmaztak, mint amilyeneket – meglátása szerint – ügyében alkalmazniuk kellett volna. Ezt az indítványozó az ügyének, továbbá a szerinte releváns hazai és nemzetközi joggyakorlat részletes ismertetésével és az eljáró szervek megállapításainak kritikájával kívánta alátámasztani. Ezzel szemben az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy

az eljárás során az indítványozó sem vitatta, hogy a társaság bankszámlájáról általa felvett készpénz a birtokába került. Az ügyben az volt vitatott és a meghozandó döntés szempontjából bizonyítandó kérdés, hogy a készpénzt az indítványozó a társaság gazdasági tevékenysége körében erre a célra használta-e fel, vagy azt megszerzte és ezzel személyi adóköteles jövedelmévé vált. Azt, hogy a megszerzett pénz kikerült az indítványozó birtokából és azt a társaság céljaira fordította, a jogalkalmazó szervek álláspontja szerint az indítványozónak kellett volna bizonyítania, azonban a feljánlott bizonyítékait sem a hatóságok, sem az alkotmányjogi panaszban támadott döntést meghozó Kúria nem tartották megfelelőnek állítása alátámasztására. Az, hogy az eljárás során melyik félnek mit kell bizonyítania, illetve, hogy a feljánlott bizonyítás megfelelő-e a bizonyítani kívánt tények alátámasztására, nem alkotmányossági, hanem jogalkalmazási, illetve tényállás-megállapítási kérdés, amelyet az Alkotmánybíróság – a fentiek szerint – nem bírálhat felül.

- [21] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá azt is, hogy a Kúria a támadott döntését minden kétséget kizáróan megindokolta, azaz megjelölte, hogy az adóhatóság felülvizsgálati kérelmének helyt adó döntését mely rendelkezésre alapította és követhető, megfelelő érveléssel alátámasztotta, hogy az indítványozó által feljánlott bizonyítást miért nem tartja a konkrét ügyben elégségesnek és elfogadhatónak. Az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági döntés érvelésével nem ért egyet, mert az számára nem elfogadható, szintén nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének a megállapíthatóságára.
- [22] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány nem teljesíti az Abtv. 29. §-ában írt alternatív feltételek egyikét sem, ezért annak befogadására és érdemi vizsgálatára nincs mód.
- [23] 4. Mivel a kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem felelt meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának és az 52. § (1b) bekezdés e) pontjának, illetve a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételnek, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2020. október 6.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Dienes-Oehm Egon
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró,
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/94/2020.

